

Sygnatura akt VI Ka 625/14

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia **4 listopada 2014** r.

Sąd Okręgowy w Gliwicach, Wydział VI Karny Odwoławczy w składzie:

Przewodniczący SSO Krzysztof Ficek (spr.)

Sędziowie SSO Bożena Żywioł

SSO Agata Gawron-Sambura

Protokolant Barbara Szkabarnicka

przy udziale Andrzeja Zięby Prokuratora Prokuratury Okręgowej

po rozpoznaniu w dniu 4 listopada 2014 r.

sprawy **A. B.** ur. (...) w B.

syna W. i T.

oskarżonego z art. 178a§4 kk

na skutek apelacji wniesionych przez Prokuratora i obrońcę oskarżonego

od wyroku Sądu Rejonowego w Tarnowskich Górach

z dnia 3 czerwca 2014 r. sygnatura akt VI K 306/14

na mocy art. 437 kpk i art. 438 kpk

uchyla zaskarżony wyrok i sprawę przekazuje Sądowi Rejonowemu w Tarnowskich Górach do ponownego rozpoznania.

Sygn. akt VI Ka 625/14

UZASADNIENIE

Od wyroku Sądu Rejonowego w Tarnowskich Górach z dnia 3 czerwca 2014 roku sygn. akt VI K 306/14 apelacje wnieśli prokurator i obrońca oskarżonego A. B..

Oskarżyciel publiczny zaskarżył powyższy wyrok w całości na niekorzyść oskarżonego. Zarzucił obrazę art.424 § 1 pkt 1 kpk mającą wpływ na treść wyroku przez niewskazanie w uzasadnieniu okoliczności będących podstawą uznania, że popełnione przez oskarżonego przestępstwo z art.178a § 4 kk stanowi szczególnie uzasadniony wypadek w rozumieniu art.69 § 4 kk i zawieszenie wykonania kary pozbawienia wolności. Podnosząc ten zarzut skarżący wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi I instancji do ponownego rozpoznania.

Obrońca zaskarżył wyrok Sądu I instancji w części, tj. w punktach 1, 2 i 3, co do kary. Orzeczeniu zarzucił:

1. rażąco niewspółmierność kary w stosunku do czynu jakiego dopuścił się oskarżony, a to skazania go na karę pozbawienia wolności w wymiarze 10 miesięcy, której wykonanie zostało warunkowo zawieszona na okres próby lat 3, orzeczenie wobec oskarżonego kary grzywny w rozmiarze 80 stawek dziennych w wysokości 10 złotych jedna stawka,

a nadto orzeczenie wobec A. B. zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych w ruchu lądowym na okres 2 lat, podczas gdy z okoliczności sprawy wynika, że Sąd I instancji nie wziął pod uwagę dyrektyw sądowego wymiaru kary przemawiających na korzyść oskarżonego (np. szczególna sytuacja motywacyjna), a nadto błędnie uznał, że zachodzą okoliczności dodatkowo obciążające oskarżonego np. działanie z zamiarem bezpośrednim;

2. obrazę prawa procesowego, która miała wpływ na treść orzeczenia, a to art.7 kpk poprzez dowolną a nie swobodną ocenę materiału dowodowego, która doprowadziła do przyjęcia przez Sąd Rejonowy, że w niniejszej sprawie nie zachodzą okoliczności pomniejszające winę oskarżonego, że A. B. działał z zamiarem bezpośrednim, a nadto, że stężenie alkoholu w organizmie było znaczne, podczas gdy z materiału dowodowego zgromadzonego w sprawie wynikają całkowicie odmienne wnioski;

3. obrazę prawa materialnego, a to art.63 § 2 kk poprzez niezaliczenie na poczet orzeczonego środka karnego okresu rzeczywistego stosowania odpowiadających im rodzajowo środków zapobiegawczych, podczas gdy oskarżony w związku w wyrokiem Sądu Rejonowego w Będzinie z dnia 11 września 2013 roku, sygn. akt VII K 311/13, ma zatrzymane prawo jazdy od dnia 24 września 2013 roku do chwili obecnej.

Podnoszą te zarzuty obrońca wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez :

- orzeczenie wobec oskarżonego kary 4 miesięcy pozbawienia wolności zawieszając jej wykonanie na okres próby lat 2 oraz orzeczenie zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych na okres 1 roku;
- zaliczenie na poczet orzeczonego środka karnego okresu zatrzymania prawa jazdy od dnia 30 kwietnia 2014 roku do dnia wydania wyroku przez Sąd Okręgowy w Gliwicach.

Sąd Okręgowy stwierdził, co następuje :

Apelacja prokuratora zasługiwała na uwzględnienie w całości. Dlatego Sąd odwoławczy zaskarżony wyrok uchylił i sprawę przekazał do ponownego rozpoznania. Gdy uwzględnić zakres zaskarżenia i wnioski środka odwoławczego wniesionego na korzyść oskarżonego, szczegółowe odnośnienie się do jego treści należało uznać za przedwczesne (art.436 kpk).

Sąd Rejonowy prawidłowo przypisał oskarżonemu popełnienie przestępstwa z art.178a § 4 kk. Za przestępstwo to orzekł karę 10 miesięcy pozbawienia wolności, której wykonanie na podstawie art.69 § 1 i 2 kk oraz art.70 § 1 pkt 1 kk warunkowo zawiesił na okres próby 3 lat. Tymczasem, co jest oczywiste w świetle obowiązujących przepisów, w przypadku sprawcy przestępstwa z art.178a § 4 kk sąd może warunkowo zawiesić wykonanie kary pozbawienia wolności wyjątkowo - w szczególnie uzasadnionych wypadkach (art.69 § 4 kk). Zatem decydując się na rozstrzygnięcie o warunkowym zawieszeniu wykonania kary pozbawienia wolności należy w jego podstawie wskazać art.69 § 4 kk. Nie to jednak jest głównym problemem w sprawie. Gdyby bowiem Sąd I instancji wskazał w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku jakie to szczególne okoliczności uzasadniają probację, wówczas ingerencja instancji odwoławczej, oczywiście przy akceptacji tego rodzaju argumentacji, ograniczyłaby się do poprawienia podstawy prawnej rozstrzygnięcia. Ma rację prokurator, że zawieszenie wykonania kary pozbawienia wolności Sąd I instancji uzasadnił, bardzo lakonicznie, biorąc pod uwagę wskazania z art.69 § 1 i 2 kk, a nie przepis z § 4 tego artykułu. Nie ma w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku wyjaśnienia dlaczego wypadek oskarżonego jest tym szczególnym i czemu sprawca zasługuje na karę pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem a nie karę bezwzględną. Wczytując się w całość apelacji oskarżyciela publicznego trzeba dojść do wniosku, że skarżącemu nie chodzi tylko o naruszenie art.424 § 1 pkt 1 kpk, przecież Sąd Rejonowy w ogóle nie zauważył szczególnej podstawy warunkowego zawieszenia, ale o niemożność poddania ocenie wyroku w zakresie probacji. W konsekwencji wykluczona jest kontrola odwoławcza zaskarżonego orzeczenia. Oskarżyciel zaakceptował wymiar kary pozbawienia wolności, grzywny i środka karnego, ale z przyczyn obiektywnych trudno mu się odnieść do warunkowego zawieszenia wykonania kary pozbawienia wolności, a przez to zgodzić się na całość rozstrzygnięcia o karze. W końcu dodać trzeba, że prokurator wyrok Sądu I instancji zaskarżył w całości na niekorzyść oskarżonego.

Z tych to powodów Sąd Okręgowy wyrok Sądu I instancji uchylił i sprawę przekazał do ponownego rozpoznania.

Odnosząc się skrótowo do zarzutów apelacji obrońcy oskarżonego wytknąć trzeba Sądowi I instancji, że błędnie uznał, iż zawartość alkoholu u oskarżonego była znaczna. Zgodzić się trzeba z apelującym, że skoro skoro stan nietrzeźwości zaczyna się, gdy zawartość alkoholu w 1 dm³ wydychanego powietrza przekracza 0,25 mg, to wynik oskarżonego 0,28 mg/l i 0,27 mg/l nieznacznie tę granicę przekracza (k.2), zaś zawartość alkoholu we krwi - późniejsze badania - była poniżej tego progu (k.3). Jednocześnie wskazać trzeba, że wysokość stanu nietrzeźwości nie jest jedynym kryterium decydującym o wymiarze kary i środka karnego. W przypadku oskarżonego istotne jest uprzednie skazanie za przestępstwo z art.178a § 1 kk, popełnienie przestępstwa w okresie próby, pół roku po wyroku, w czasie biegnącego zakazu prowadzenia pojazdów mechanicznych. W ocenie Sądu odwoławczego ustalony stan nietrzeźwości oskarżonego przeczy tezie obrony, że oskarżony był nieświadomy obecności alkoholu w organizmie. Nie sposób też zaakceptować twierdzenia o znajdowaniu się oskarżonego w szczególnej sytuacji motywacyjnej. Nie chodzi tylko o to, że oskarżony jechał w stanie nietrzeźwości, ale z uwagi na obowiązujący zakaz w ogóle za kółkiem nie mógł siadać. Nadto trudno przyjąć, że przy rozwiniętym rynku usług przewozowych materiał budowlany nie mógł być dostarczony przez kogoś innego. Nie ma racji obrońca i co do tego, że Sąd Rejonowy uchybił art.63 § 2 kk. Prawo jazdy zostało zatrzymane oskarżonemu w sprawie Sądu Rejonowego w Będzinie o sygn. akt VII K 311/13 (k.15-16). Sąd ten orzekł wobec A. B. zakaz prowadzenia pojazdów mechanicznych na okres 1 roku. Na jego poczet zaliczył okres zatrzymania prawa jazdy od dnia 29 kwietnia 2013 roku do daty wydania wyroku, czyli 11 września 2013 roku. Zatrzymanie prawa jazdy oskarżonemu w niniejszej sprawie nie miało miejsca, a tylko wówczas byłoby możliwe zaliczenie tego okresu na poczet środka karnego z punktu 3 zaskarżonego wyroku. W dacie popełnienia przestępstwa wobec oskarżonego wykonywany był roczny zakaz prowadzenia pojazdów mechanicznych ze sprawy VII K 311/13, który prawdopodobnie zakończył się 29 kwietnia 2014 roku i po tej dacie oskarżony mógł ubiegać się o zwrot prawa jazdy. Dlaczego to nie nastąpiło nie ma znaczenia dla niniejszej sprawy, do której, co jeszcze raz trzeba podkreślić, prawo jazdy oskarżonemu nigdy nie było zatrzymane.

Procedując ponownie Sąd Rejonowy jest zobowiązany przeprowadzić pełne postępowanie dowodowe.